

Onoarea lui Hristos și leproșii Domnului

Joi, 16 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Poate că declarația din pasajul următor este cea mai potrivită descriere a misiunii grupului de studiu Minneapolis 1888:

"Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, sunt implicate în desăvârșirea de caracter a poporului Său" (DA 671).

Prietenii lui Dumnezeu nu pot avea altă agendă decât cea exprimată aici: „Desăvârșirea de caracter a poporului Său.” Orice alte interese, activități, inițiative sau planuri strategice care nu urmăresc, nu slujesc și nu contribuie la această desăvârșire de caracter a poporului Său sunt în realitate un atentat la onoarea lui Dumnezeu.

În timp ce diferite instituții și segmente ale bisericii spun poporului că desăvârșirea de caracter nu este posibilă în această viață, Dumnezeu insistă că onoarea Sa depinde chiar de această mult-hulită desăvârșire de caracter.

De-a lungul timpului, unii au obosit să tot aștepte semne că poporul nostru s-ar înscrie pe o orbită către acest ideal înalt. Ei au ajuns la concluzia că rana fiicei poporului lui Dumnezeu este de nevindecat, și astfel au început să caute pe alte meridiane spirituale un popor al lui Dumnezeu mai sfânt, mai devotat și mai zelos decât Laodicea. Unii s-au întors la nimicurile protestantismului popular. Alții au încercat să construiască ei o rămășiță mai spirituală, mai devotată, mai pregătită să atingă desăvârșirea de caracter prin care Dumnezeu și Hristos să fie onorați mai repede. Toate aceste eforturi s-au dovedit falimentare.

Laodicea zilelor noastre se aseamănă cu Samaria zilelor lui Ioram. Ne-am baricadat între zidurile doctrinelor fundamentale și tremurăm de frica asediatorilor care ne-au jefuit de hrana zilnică. Împăratul nostru se sprijină pe brațul unor consilieri liberali și nu crede că profetul bisericii are dreptate când susține că Hristos a întins o masă bogată peste tot în jurul cetății. Am ajuns să ne spună niște leproși că mana neprihănirii lui Hristos așteaptă să fie adunată și consumată. Leproși pe care, evident, îi batjocorim și îi desconsiderăm.

Leproșii Samariei erau totuși oameni onorabili. Da, la început le-a trecut prin cap că ar putea să beneficieze doar ei de imensele bogății pe care le descoperiseră. Ce să-și mai

bată capul cu păcătoșii, idolatrii și scârboșii din cetate care își mâncau copiii? Să moară de foame în prostia lor, căci nu merită altceva! Dar nu le-a trebuit mult timp să înțeleagă măreția momentului: „Apoi, și-au zis unul altuia: Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună” (2 Regi 7:9).

La fel vor face și leproșii Laodiceei. Bogățiile neprihănirii lui Hristos nu sunt pentru ei, ci pentru scumpul și disperatul popor al lui Dumnezeu, aflat în cea mai cumplită criză a tuturor timpurilor. Acum este un timp de veste bună, când solia trebuie urgent să ajungă la popor. Unii se mai pot gândi, ca Ioram (versetul 12), că vestea bună este o stratagemă a diavolului, și că ei sunt chemați să intercepteze solia în drumul ei către popor. Dar evenimentele vor expune repede asemenea neghiobii, căci nimic nu se poate opune unui adevăr al cărui timp a sosit.

Este o zi de veste bună, în care onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, justificarea caracterului și guvernării divine, vor trebui să fie expuse în fața universului pe calea obligatorie a desăvârșirii de caracter a poporului lui Dumnezeu. Caracterul lui Hristos trebuie reprodus în mod desăvârșit în poporul Său.

Acest popor există și nu trebuie să fabricăm altul, oricât de descurajați s-ar simți unii privind la urâciunile care se petrec în mijlocul Ierusalimului. Sigur, poate cei mai mulți vor muri „în pustie,” învârtindu-se în jurul muntelui fără sens. Dar Dumnezeu a făcut tot ce se putea pentru salvarea lor, onorându-i astfel cu gloriosul și neprețuitul nume de popor al lui Dumnezeu.

Laodicea are nevoie de leproși onorabili, care să sesizeze măreția timpului prezent și să înțeleagă că onoarea lui Hristos este implicată în desăvârșirea de caracter a poporului Său. Este o zi de veste bună, pe care nu ne permitem să o irosim mânați de interese meschine, omenești, lumești, îngropând aurul și hainele de care îngerul bisericii are atâta nevoie.